

Tak to jsem si připadala jak v průvodu. Nebo teda při odchodu z prvomájového průvodu.

Páč my jsme s Rumíčkem zůstali doma. Chtěla jsem - vzhledem k tomu, že se zase po týdnu ráno ve čtyři pozvracel a nechtělo se mu snídat - že bude spíš tak jako odpočívat přes den, což by při celodenním pobytu na chalupě rozhodně nedělal. A že se pak půjdeme tak nějak jakou cournout do polí. Případně nás Brtník při návratu z chalupy vyzvedne v Sobíně a dáme si kafe.

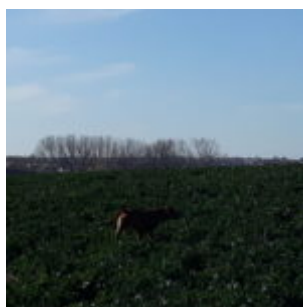
Tak nic z toho úplně nevyšlo, protožeeee, protože - k mojí radosti - ale fakt to myslím vážně - vláda zadržela zase pár dalších věcí, jako třeba že zavřela ty obří obchodní centra a taky hospody, kavárny, restaurace atd. Což opravdu kvituju, moc toho dělat v týhle situaci jinýho nelze. No a tak jsem toho pobytu doma využila k tomu, že si kavárnu uděláme v kuchni, až Brtník dorazí. A upíkla jsem novou, inovativní buchtu. Byla jsem zvědavá, jak to vyjde a velmi mile mě to překvapilo. Jest to buchta velmi vláčná, žádná dusivka a opět zapadá do takový tý kavárenský sorty z domácího pečení, jaký dělají v naší oblíbený kafárně ...a . A!! Je to velmi jednoduchý, člověk potřebuje minimum surovin a vystačí si s jednou mísou a vařečkou, žádný složitostě. Přesně věci, který miluju. Za málo peněz vela muziky.

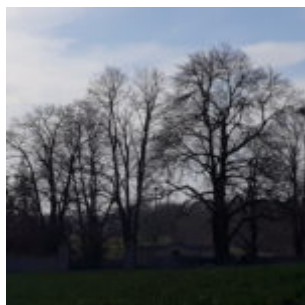


K tomu jsme stihli s Rumouškem uklidit celej byt, vyrobit nudle a .... bojovat. Páč se do něj vlila enérge a řádil jak deset čertůch. Furt jsem mu vopakovala, že má odpočívat a nemá dělat krávoviny, leč teda on nedbal a pak si vyžádal šunčičku. Aháá, ahaaa, tak šunčičku by sis dal, chlapče. No, to je dobře, to mi dělá radost, takže jsme se podělili. Pak si řekl ešče vo rohlíček staršího data, s kterým navíc dělal děsný krávoviny, což mě též potěšilo a částečně to zaplašilo moje obavy.

Ty se naopak objevily až zase venku. A neměl je na svědomí Rumíček. V místech, kam chodím už asi stopadesát let a až na výjimku - kterou je první hezkej jarní den, kdy lidi vždycky dostanou pocit, že by měli jít do přírody- tam nikdy téměř nikoho nepotkáte, byly davy. Jako že teď opravdu, bez jakýkoliv básnický nadsázky. Starší ročníky si určitě vzpomenou, jak to vypadalo v ulicích, když se rozcházel prvomájovej průvod. Tak teď to bylo to úplně stejný. Bez nadsázky přiznám, že mě to úplně zastavilo. Stála jsem a koukala, co se to děje. No jo jasně, zavřeli jim vobchodní centra a padlo doporučení, že lidi by v rámci posílení imunity měli chodit ven!! Tak teď se to zase hromadně otočí a v davu se jak stádo pohybují všichni venku - bez toho, že by jim došlo, že tohle taky není cesta, když jsou nahloučený na sobě.

“No ty bláho Rumouši, co tohle je?? Tam přece nebudem?” prokličkovali jsme to krajem pole a okamžitě zapluli do stařiny mezi šípky. Sem za náma nikdo nepoleze. Tak. A protože jsem s sebou prosíravě vzala dummíka, tak jsme si tam s ním trošku popracovali. Rumíček byl nadšen a vesel, nicméně jsem to úplně nepřeháněla, on by sice ještě chvíli pracoval, ale: “Všeho s Mírou!” , řekla jsem si. Hořejškem polí, přes řepku jsme se vydali dál. Rumíček si zavystavoval, pohledal a za kolejema jsme zamířili směr Sobín.





Tady jsem se musela smát sama sobě. Jak to podvědomí funguje. Přes to, že jsem věděla, jaký opatření už jsou v běhu, tak při odchodu z domova jsem si do bundy mimoděk šoupla prachy s tím, že se tam stavím na oběd. ☐ ☐ . No tak asi nestavím, že jo, došlo mi při spatření další části davu, kterej se srotil na veřejném sportovišti. No Rumoušku, tady to taky prosvištíme velmi rychle a vezmeme to bokem, co to půjde. Prošli jsme podchodem pod dálnicí, kde se Rumouš proti všem stanoveným pravidlům šel družít s fešnou labradorkou. My majitelé jsme se nedružili a byli disciplinovaně kus od sebe. To byli naštěstí poslední lidi, který jsme na delší dobu potkali, protože pak už jsem to stříhla do pole. Stopou, kterou za sebou nechal traktor, abych po osení nešlapala.

Nikde nikdo. Jen ten zajíc jeden. Rumouš chvíli sledoval v klidu jeho stopu a pak se sám otočil a běžel se mi nahlásit, jak je výbornej. Což jsem mu pochopitelně potvrdila. Nedovolila jsem mu oproti dřívějším časům zajet do hustý rákosovitý trávy, z který je tady široký zarostlý pás. Ideální bivak pro prasátka, takže tuhle zábavičku rušíme. A půjdem místo toho podél potůčku, který teče mezi starými topoly. Tak starými, že je současný větrný počasí vždycky probere. I teď tu ležely mohutný kmeny a tak jsme si na nich pohopíkali.

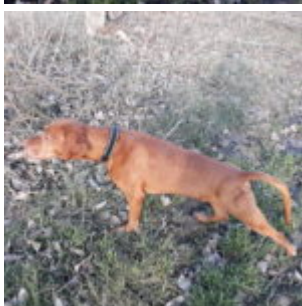
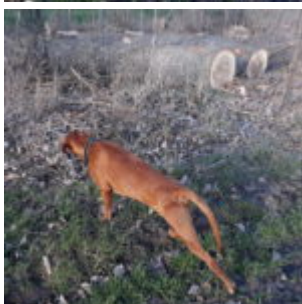
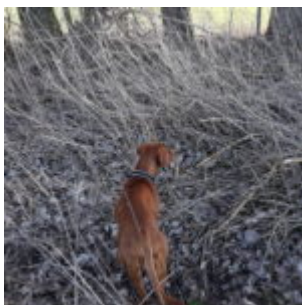
A pak nám Rumoušek zpozorněl. Za mostem totiž bydlel..... bažantik. A ne jeden, hnedle postupně tři. Toho prvního se mi podařilo i dostat na fotku. Tak jsem já výbornej fotograf!!!  
☐



Za mostkem jsme to vzali doprava oraništěm. Tady bylo jedno, jak se budem pohybovat, ještě tu nic neroste a tak jsme zamířili tak trochu doprostřed. Před námi hopíkali dva zamilovaní zajíci. Já jsem je zaregistrovala díky terénní vlně dřív než Rumíček a tak jsem nás pak směřovala tak, jak se oni pohybovali. Následně u remízku vznikla velmi, ale opravdu velmi vtipná scénka ☺☺ Já se tu směju nahlas i teď, když to popisuju a když jsem o tom vyprávěla Peťe AP do telefonu, smála jsem se taky. A vy byste se taky ale smáli. Páč. Ani jeden ze zamilovaných zajíců o nás “nevěděl” . Respektive byli díky lásce k okolí naprosto hluchí a slepí. Tančili. Stalo se nám něco podobného už jednou, na chalupě. No a Rumíček ? Byl radosten, že si cestou našel kamarády ☺ a úplně stejně, jak hopíkali ti dva ušáci, hopíkal s odstupem i on. Dělal jim tam tak trochu ..... toho třetího do mariáše ☺☺ Poskakoval tam jak tajtrdlik ☺☺☺☺ Luxusní podívaná. Zajíci po nějaký době odtančili do rákosovitý trávy u remízku, Rumíček chvíli načuhoval a pak se vrátil za mnou, která jsem stála hodně opodál, abych situaci zbytečně nerozbila. Na rozdíl od bažanta se mi tuhle scénku zachytiti nepodařilo. Byla jsem celým divadlem tak zaujatá, že jsem na techniku ani nevzdechla. Jako vždycky.

Podél potůčku jsme se podél topolů zase vraceli zpátky k mostku a narazili na další bažantíky.

V sobotu?



To už nám volal i Brtník, že tak za deset minut budou u Sobína, že nás naberou. Prima! Měli jsme prostor, tak si ještě chvíli hopíkali po kmenech stromů složených v rozestupech tak akorát na trochu tý gymnastiky. Koukla jsem na hodinky a ještě jsme stihli pročuchání jednoho čtverečku. Načasování k návratu teda bylo takový nešikovný, protože zrovna, když jsme docházeli k hospůdce, která je naproti parkovišti, kde jsme měli sraz, docházel tam další z davů lidí ☹️. Tak jsme s Rumíčkem šlápli do pedálů a chytli jen ten začátek, kterým jsme se probourali stranou a to už jsem viděla Brtníka, jak nám jdou s Tali naproti. Proběhla

V sobotu?

vítačka veliká a tradáá jelo se domů. Na kávičku a buchétku k tomu. Však si to člověk může udělat hezký i když jsou ty omezení. Ne?

Takže - uvařme si kafe, k tomu si udělejme buchtu a snažme se v sobě utlomit to, co se zcela logicky ozývá, páč - ano potřebujeme veselou mysl, ponivadž ta je tou půlkou zdraví, že jo. A s rozumem a odpovědností se postavme proti tomu šmejdovi hnusnému. Když budeme silný, máme větší šance.